

D. GORINŠEK — S. HUBAD:

RDEČA KAPICA

D. Gorinšek — S. Hubad:

Rdeča kapica

VESELA GLASBENA PRAVLJICA V TREH DEJANJIH

Dirigent: S. HUBAD

Režija: M. SLAVČEVA

Osobe:

Majda, imenovana Rdeča kapica	E. Barbičeva
Jera, njena mati	V. Zamejčeva
Stric Matije	D. Zupan
Strina Mina, njegova žena	Š. Poličeva
Boter Bodež	M. Sancin
Babica	M. Kačičeva
Lovec	J. Humer
Volk	Z. Piancki
Žaba	N. Golijeva
Medved	K. Marenk
Lev	M. Gregorin
Dobra vila	S. Gorinškova

Vile, Majdine prijateljice, živali itd.

Prvo dejanje: V Majdinem domu; drugo: V gozdu;
tretje: Pred babično kočo.

Koreograf: P. GOLOVIN

Inscenator: ing. E. FRANZ

D. GORINŠEK — S. HUBAD:

RDEČA KAPICA

Vilko Ukmar:

Pravljica o Rdeči kapici

Pa smo zopet pri domačem delu, in še — pri delu, ki je namenjeno otroškim dušam. Mislim, da smo lahko veseli, še zlasti, ker je nežna in gnetljiva otroška duša tako potrebna lepe duševne hrane. Danes bolj, kot kdajkoli! Ozračje, v katerem otroci danes žive, je tako zelo nabito s slabimi silami, da groze preplaviti človeška srca, in Bog ne daj, da se nam v taki temi izgube še naši najmlajši! Brez nad in brez rešitve bi nam ostala bodočnost.

Tem bolj je treba danes otroško dušo napajati s sokom, ki uničuje strup, s svetlobo, ki premaguje temo, in ki posije v to razkrojeno ozračje ter ublaži okuženo vzdušje. In lepota, prava, čista, z dobroto križana lepota je tisti čarodejni sok, ki nosi dušam zdravje, je tisti žarek, ki uničuje temo in razsvetljuje pot v blažene nove zarje.

Pravljica! Mar ni to najlepši žarek človeške duše? Mar niso vanjo zapredena najvišja hrepenenja človeških src? Mar ni v pravljici, v tisti pravi in pristni pravljici, ki rase iz najglobljih in najtišjih kotičkov človeške duše in ki odpira okenca prav tja v zadnje tajnosti človeškega bistva — mar ni v taki pravljici objet ves človeški duh, mar ni v njej zajet najčistejši svet človeške domišljije, mar ni v njej zadnje zatočišče v vsakdanjosti izmučenega človeka?

Kdo ne pozna pravljice o Rdeči kapici? Poslušali so jo naši pradedje, naši dedki in babice, naši očetje in matere; pri njih smo jih zopet poslušali mi, da jih prav take, kot smo jih v vsem ognju otroške fantazije vsrkali v svoje duše, pripovedujemo svojim otrokom. Ti pa jih bodo zopet pripovedovali svojim otrokom, svojih otrok otrokom in tako dalje in dalje... Kdo ve, kje so poslednje meje?

Nič ne vemo, kje je izhodišče te čudežne bajke. Nič ne vemo, če ni pognala svojih korenin morda iz kakega prastarega misterija, ki je hranil v sebi eno izmed najglobljih resnic o bistvu človeka, o pomenu in smotru njegovega življenja. Vemo le, da je njena osnovna ideja vzeta iz večne borbe med dobrim in zlim in vemo, da prikazuje iz te večne borbe, v katero je človek tako tragično pogreznjen, rešitev: nujno in neizogibno rešitev, a samo, če je človek čistega srca, če nosi v sebi otroške sile, ki mu kot brleča lučka kažejo pot in — če vztraja. Da! Če vztraja. Pa naj trenutno zlo še tako zmaguje, naj bo tema še tako neprodurna — nekje ob koncu je vendarle luč in je rešitev.

Zato je prišla povest o Rdeči kapici tudi na naš oder. Zato je zaživela tudi tu, namenjena otroškim dušam! Napisal jo je Danilo Gorinšek. Ga poznate? Menda že. Saj je napisal že toliko zbirk otroških pesmi in dal že toliko snovi otroški fantaziji. In sedaj je povezal take svoje pesemske utrinke v celoto. Vzel je bajko o Rdeči kapici, pa jo nakitil z mnogovrstnimi domisleki svoje fantazije, hoteč pričarati otroški duši živahno razgiban pravljичni svet. Res, da je ubral svojo pot bolj v zunanje dogajanje. Res, da mu je šlo predvsem za to, da razgiba oder in mu dá kolikor mogoče dosti pisanih situacij, da se čim bolj razpne med žalost in veselje in da vse to čim oprijemljiveje prikaže. Pri tem pa je prav računal na otroški način sprejemanja. Vedel je, kako in kaj otroka zajame in

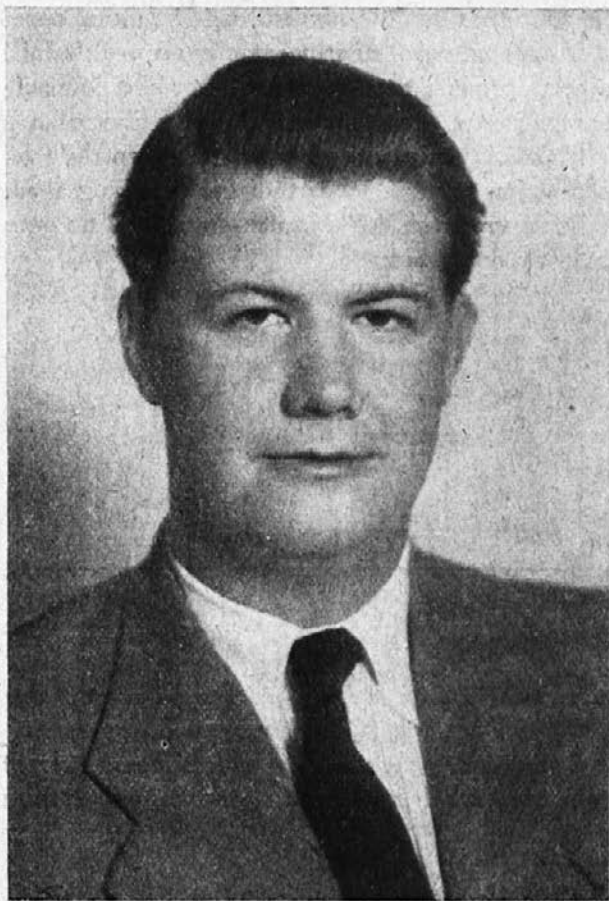

D. Gorinšek

kje je tisti čar igre, ob katerem se otroška fantazija zaustavi ter zaživi.

In potem? — Pravljica je bila napisana za oder, a še ne za operni oder. Za to je bila potrebna še skladateljeva fantazija in njegova roka. Misel je iskala, pa se je zaustavila ob dirigentu Samu Hubadu. Kdo ga ne pozna? Mislim, da je to eden izmed prav znamenovitih glasbenikov, ki mu je bilo usojeno, da je že prav od takrat, ko je prvič zajokal na tem svetu, preživel sredi glasbenega sveta vse svoje življenje in ki si ga od njegovih otroških let dalje vedno srečaval vsepovsod, kjer se je pri nas kaj počelo na glasbenem področju. — Hubad in pravljica? O, da! Nihče ne bi mislil, da se v tej orjaški postavi, ki je nabita življenjskih energij, skriva toliko lepega otroka, tistega, ki daje celi osebnosti tisti posebni sijaj, ki vedno v pravem talentu sije in kaže pot v pristno in živo umetništvo. In kakor mu pomaga ta otrok v njem intuitivno prav tipati v globino umetniških oblik v poustvarjanju, tako ga je tudi sedaj nekam varno vodil v svet tistih glasbenih idej, ki dobro store prenrnosti otroški duši. Našel je pravo zrno. Morda res še ni povsem izčiščeno, morda je res še skaljeno od primesi, ki jih je tako polna naša doba in ki so nujna posledica tega našega tako naturalističnega življenja, toda zrno je pristno in zato ima svojo ceno.

A kakor se Hubad dolgo ni mogel odločiti za stvar, tako je potem, ko se je odločil v delu vzdržal in v kratkem razdobju enega meseca svoje delo dokončal. Za tak prvenec gotovo kratek čas in prekratek. Toda nad skladateljevim snovanjem je vseskozi bedelo miklavževanje in nemir pričakujočih otroških src mu ni dal miru; priganjal ga je iz dneva v noč in iz noči v dan. Ni mu dal pokoja, da bi se zaustavljal ob problemih, kot so obstojali v iskanju pravih glasbenih oblik, ki se niso lahko porajale spričo besedila, ki je v občutjih močno razdrobljeno in zato preči enotnost glasbenega nav-

S. Hubad

diha. Ni mu dovoljeval, da bi se pomudil ob izboljšavanju glasbenih idej, kar je dano prav le ob časovnem odmiku, niti ni dopuščal, da bi preizkušal in izpopolnjeval instrumentacijo po preizkušnji. Če tedaj skladba v celoti še nima tiste popolnosti, kot bi si jo želel skladatelj sam na prvem mestu, potem so temu kriva pač otroška srca, kojih nemirno pričakujoči utrip je segel v skladateljevo dušo in jo priganjal. In kdo bi jim zameril. Pa je tudi vse to tako malenkostno, da ne more odvzeti vrednosti, ki jo to delo ima, in ki bo gotovo rodilo v mladih dušah dober sad.

Šef Pokrajinske uprave v Ljubljani je z odlokom z dne 16. nov. 1944, št. 1303/1 Pr. ukinil Gledališki list. Da bo ostalo občinstvo še nadalje v ožjem stiku z gledališkim delom, bomo izdajali ob vsaki pomembnejši predstavi sproti nekaj informativnih člankov in pripomb.